

::: Josephpayne Brennan :::

Cái rương Ấn Độ

Người bán đồ cổ vừa xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau vừa nói:

- Thưa ông, chính cái rương này từ Ấn Độ gửi qua. Đây là loại gỗ quý, gỗ này thật đặc biệt hiếm.

Maax nói với giọng hơi ngập ngừng:

- Được rồi! Tôi sẽ mua vật này mà!

Chính lúc bước chân vào tiệm, Maax đã để ý đến cái cái rương này, cái rương làm toàn bằng gỗ một màu đen nhánh, lại có những đường gân trắng nổi lên, rất đặc biệt. Mặt rương nổi lên màu sắc địa phương của nó. Hơn nữa, kích thước của nó rất vừa ý Maax. Rương rộng lối sáu tấc, dài mười tám tấc, cao lối chín tấc. Khi Maax đoán biết chủ tiệm sẵn sàng bán rương với giá mười hai đô la thì ý muốn của chàng là xìa tiền mua ngay vật quý này.

Tuy nhiên, Maax lại lưỡng lự, vì theo ý của chàng giá bán sao quá rẻ, hơn nữa, khi giá cả đã ngã ngũ, trông mặt mày chủ tiệm có vẻ thoải mái thấy rõ.

Phải chăng loại gỗ đóng rương không phải là gỗ quý?

Hay là cái rương này có điểm nào tệ đây? Nhưng rồi...việc mua bán đã xong xuôi, tiền đã giao, qua ngày mai dù Maax có đổi ý thì sự việc cũng quá trễ rồi.

Trông mặt gỗ rất bóng, không một đường rạn nứt nào cả. Nhìn chung, cái rương trông rất đẹp.

Nắp rương đây kín. Cái chìa khoá lớn dùng để mở trông rất gọn và lúc mở cũng không nghe tiếng động lớn.

Maax tỏ ý vừa lòng. Mỗi ngày chàng để ý lau chùi bụi bặm bám trên mặt rương. Đem về nhà, chàng đặt rương vào góc phòng. Maax nghĩ thầm khi phải dọn nhà, đồ vật này đối với chàng rất là tiện lợi. Và lại trong lúc này, chính cái rương quý này làm cho căn phòng của Maax giá trị thêm lên.

Nhiều tuần lễ trôi qua. Thỉnh thoảng Maax lại đưa mắt ngắm cái rương quý. Nhưng về sau, lâu ngày Maax ít để ý đến.

Một tối nọ, một sự việc bất ngờ khác lạ xảy đến làm cho Maax suy nghĩ rất nhiều.

Trong lúc ngồi vào chiếc ghế bành, im lặng đọc sách, không vì lẽ gì, Maax đưa mắt ra khỏi trang sách nhìn về phía góc phòng, nơi đặt rương.

Một ngón tay dài, xanh xao thò ra khỏi nắp rương.

Maax ngồi lặng thính trong chiếc ghế bành, tâm trí như bị tê liệt vì quá sợ hãi, trong thời gian lâu từ hai đến ba phút, cặp mắt không rời khỏi mặt rương. Rõ ràng là một ngón tay dài, xanh xao, lóng tay không được suôn sẻ, đầu ngón tay là cái móng bầm đen.

Qua những phút sợ hãi, lúc này đến phút giận dữ. Ngón tay đó vẫn đứng yên. Hiện tượng ấy thật kỳ quái. Buổi tối yên lặng của chàng bỗng nhiên bị phá tan bởi sự xuất hiện của ngón tay dị kỳ đó.

Maax lên tiếng chửi thề và cầm cuốn sách vất mạnh về phía chiếc rương.

Ngón tay biến mất. Maax không còn trông thấy gì nữa. Chàng đưa cao ngọn đèn dọi ánh sáng về phía góc phòng rồi bước mau về phía cái rương, đột ngột mở nắp rương.

Bên trong không có gì cả!

Chàng đây nắp rương lại, lờm cuồn sách cầm tay, trở về chỗ cũ, ngồi vào ghế.

Phải chăng trong mấy ngày qua chàng đọc sách quá nhiều nên bị hoa mắt?

Chàng giả vờ tiếp tục đọc sách nhưng chốc chốc chàng lại đưa mắt về phía góc phòng cho đến khi không nhận thấy có gì kỳ lạ xảy ra, lúc đó chàng mới lên giường đi ngủ.

Nhưng suốt ba, bốn ngày sau đó, hiện tượng kỳ quái kia cứ ám ảnh mãi trí óc Maax. Chàng không dám về khuya và cũng bắt đầu ít đọc sách lại. Trong tuần lễ đầu, chàng đinh ninh là mắt chàng bị quá mệt nên làm cho chàng nhìn ra hiện tượng kỳ lạ đó.

Bắt đầu tuần lễ thứ hai, nghĩ rằng thị giác đã được nghỉ ngơi vừa sức, chàng mua về nhà nhiều tạp chí và bắt đầu mài mê đọc. Đọc được vài trang, Maax ngước mắt về phía chiếc rương nhưng cũng không thấy gì lạ xảy ra. Ngồi vững vàng vào chiếc ghế bành, Maax chăm chú đọc suốt cả tiếng đồng hồ. Đọc hết một cuốn định đọc qua cuốn khác, chàng đưa mắt về phía chiếc rương... Cái ngón tay dài xuất hiện, bất động, lóng tay không được suôn sẻ, móng tay màu bầm đen.

Maax cố ý cưỡng lại ý muốn chạy sang phòng bên cạnh, đưa tay về hướng chiếc bàn đặt gần chiếc ghế bành, sờ soạng tìm lấy cái gạt tàn thuốc, nhưng cặp mắt chàng vẫn không rời khỏi chiếc rương.

Bàn tay chàng đã nắm được cái gạt tàn thuốc, lúc này, chàng từ từ đứng dậy nhẹ nhàng đi tới góc phòng.

Lúc chàng bước tới cái rương với khoảng cách chừng một thước thì ngón tay kia cũng biến mất.

Maax mở nắp rương ra.

Bên trong rương, vẫn không có gì cả!

Trí óc Maax đảo lộn. Chàng trở về chỗ cũ, ngồi vào ghế. Tuy lúc này cái ngón tay quái dị kia không xuất hiện nữa nhưng chàng cũng không xua đuổi khỏi trí óc được hình ảnh ghê rợn lúc này.

Trước khi lên giường ngủ, một ý nghĩ mới đến trong óc chàng: sẽ tìm cách thủ tiêu cái rương này.

Maax vẫn khoẻ mạnh. Thật ra hiện tượng kỳ quái đó không phải xuất phát từ thị giác của Maax mà chính là ở cái rương kỳ dị kia.

Chàng nhớ lại những chuyện đã qua. Trước hết là cái rương đã bán với giá quá rẻ. Thứ hai là chủ tiệm đã tỏ ra vui mừng khi bán được món hàng mà hẳn ta khoe là rất hiếm, rất quý.

Nhưng Maax vẫn tin mình. Chàng tự hỏi không hiểu chàng có bị rối loạn thần kinh không?

Sáng hôm sau, trước khi đi làm việc, chàng nhờ chủ nhà cho người chở nó đi, vất nó vào nơi chứa đồ phế thải, thủ tiêu bằng cách hoá thiêu nó.

Nhưng buổi chiều hôm ấy, khi trở lại phòng trọ, vật đầu tiên trong căn phòng đập vào mắt chàng lại là cái rương ma quái đó. Vừa sợ hãi vừa tức giận, Maax vội vàng tìm chủ nhà tra hỏi lý do nào mà bà ta không chịu nghe lời chàng. Bà chủ nhà ôn tồn giải thích cho chàng nghe là cái rương còn tốt quá, lại bằng gỗ quý, đem rương bỏ vào chỗ chứa đồ phế thải, uổng phí quá. Hơn nữa không có một bác phu rác nào mất trí đến nỗi đang tay châm lửa đốt một chiếc rương trông đẹp như vậy được. Nghe lời giải thích đó, Maax xin lỗi bà chủ nhà, trở về phòng. Chàng ngồi vào chiếc ghế bành và bắt đầu nhìn không chớp mắt vào chiếc rương. Chàng thầm nghĩ là nếu không còn có một việc gì xảy ra nữa thì chàng vẫn giữ lại chiếc rương, còn trái lại, lần này Maax sẽ cương quyết tìm cách thủ tiêu nó.

Tối hôm đó, Maax định dự một buổi hoà nhạc nhưng một trận mưa giăng giai giữ chân chàng ở lại trong căn phòng của chàng.

Trước khi ngồi vào ghế đọc sách, Maax bước lại góc phòng lấy chìa khóa trong túi áo, khoá rương lại.

Cuộc thí nghiệm lần này sẽ quyết định dứt khoát cho ý định của chàng.

Trong lúc đọc sách, chốc chốc chàng lại liếc mắt về góc phòng, nhìn lên cái rương. Nhưng không có gì xảy ra trước mười một giờ đêm cả.

Đến lúc chàng đặt sách xuống, chàng liếc mắt về góc phòng, nhìn lên cái rương: Ngón tay kỳ lạ kia lại xuất hiện.

Vẫn ngón tay dài, xanh xao, thay vì bất động lần này dường như ngón tay đó đang cử động. Ngón tay run run tưởng như đang cào vào mặt gỗ với cái móng đen bầm của nó.

Maax tập trung tất cả can đảm cầm cái gạt tàn và bước lại góc phòng. Ngón tay ma quái bỗng biết mất đúng vừa lúc chàng đưa tay định ném thật mạnh cái gạt tàn thuốc vào rương. tim chàng đập thình thịch. Chàng mở nắp rương. Bên trong vẫn trống không. Lúc này chàng nghĩ đến cái chìa khoá chàng để ở túi áo. Một cảm giác ghê rợn đến dựng tóc gáy. Cái chìa khoá để trong túi áo đã biến mất nhưng lại thấy nằm ở ổ khoá. Chàng lẩm bẩm nghĩ có lẽ chàng đã mất trí.

Maax lại khoá chặt rương lần nữa trở lại ngồi vào ghế, nhìn chằm chằm vào chiếc rương ma quái cho mãi đến hai giờ sáng.

Cuối cùng, vì quá mệt mỏi, trí óc bị đảo lộn, Maax lên giường ngủ.

Trước khi tắt đèn chàng để ý là nắp rương đã được đẩy kín và được khoá kỹ.

Khi chàng đã thiêu thiêu ngủ, bỗng một cơn ác mộng chợt đến.

Trong giấc ngủ chàng nghe như có tiếng cào gỗ làm cho chàng thức dậy. Thắp một cây nến, chàng đưa mắt về phía chiếc rương. Cái ngón tay dài lại hiện lên ở mặt rương và đang cựa quậy mạnh. Ngón tay đó lúc lắc thật mạnh, cào lên mặt rương, với chiếc móng bầm đen. Nhưng dường như nó thấy sự xuất hiện của chàng nên bỗng nhiên nó dừng lại. Và... từ từ, ngón tay đó ra hiệu cho Maax lại gần. Quá sợ hãi, Maax không thể không vâng lời được. Chàng đặt cây nến xuống bàn và chân bắt đầu bước giống hệt như một người máy. Ngón tay kỳ dị đó như kéo chàng lại gần, chàng giống như một thỏi nam châm hút. Đúng vừa lúc Maax bước lại gần chiếc rương thì ngón tay kỳ dị đó rút vào, và nắp rương tự nhiên mở lên. Maax lúc này như bị một sự sợ hãi quá sức thôi miên, chàng bước vào lòng rương, ngồi khom mình, đầu gối chống cằm rồi ngả cả thân mình xuống lòng rương. Nắp rương tự nhiên đóng sập mạnh và...chiếc chìa khoá tự động quay một vòng trong ổ khoá...

Maax hoảng hốt thức dậy thét lên một tiếng ghê rợn. Chàng ngồi thẳng người trên giường, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán. Maax sợ quá vội trùm cả chăn lên đầu rồi nằm như vậy cho đến sáng.

Trời sáng tỏ, lấy lại bình tĩnh, Maax rời khỏi căn phòng đi pha cà phê uống. Hôm ấy, chàng không đến sở mà lại tìm đến nhà một phu đồ rác mà lâu nay chàng từng nhờ cậy người này giúp trong nhiều công việc. Chàng dặn dò bác phu thật kỹ về những điều chàng muốn thực hiện. Chàng trao cho bác phu số tiền mười đô la và còn hứa sẽ trao số tiền tương xứng khi công việc đã xong xuôi. Đoạn, chàng đi ăn cơm trưa, đến sở làm việc, tâm trí lúc này ít nhiều được thanh thoi hơn trước.

Buổi chiều hôm ấy, Maax trở lại căn phòng riêng của chàng, lòng rất tự tin, nhưng vừa bước vào căn phòng, chàng cảm thấy quả tim mình thoát ra khỏi lồng ngực.

Trái với lời dặn của chàng, bác phu đồ rác vẫn chưa chịu khiêng cái rương đi vứt bỏ.

Lần này, Maax tỏ ra vô cùng thất vọng hơn là nỗi cơn giận lòi đình. Chàng bước ra ngoài gọi điện thoại liên tục cho bác phu đồ rác. Ông này lựa lời xin lỗi, lấy cớ là chiếc xe của ông bị hỏng máy đúng vào lúc ông chuẩn bị đi làm phận sự. Ông đã phải bỏ cả ngày để sửa chữa xe và xin hứa qua ngày hôm sau sẽ đến sớm để lo tròn công việc.

Maax không biết làm gì hơn, buông thõng hai tiếng "Cám ơn" và đặt ống nói xuống. Chàng không muốn trở lại căn phòng riêng của mình mà tạt vào một quán trong khu phố ăn trưa rồi đi xem chiếu bóng luôn. ở rạp chiếu bóng ra, Maax lại tạt vào một quán cà phê, ngồi cà kê mãi cho đến nửa đêm mới về căn phòng của chàng.

Cơn ác mộng đêm hôm trước vẫn còn ám ảnh trí óc nên đi đêm qua ngủ rất ít nhưng đêm nay chàng vẫn chưa nhắm mắt được, vì thế, chàng cảm thấy rất mệt mỏi.

Sau khi xem xét kỹ là nắp rương được đóng kín, Maax cẩn thận đặt chìa khoá ở dưới gối nằm và nhắm mắt ngủ.

Vài giờ sau đó, Maax bỗng thức dậy, ngồi lên một cách tỉnh táo. Tim chàng đập mạnh hơn lúc nào hết. Trong một phút định thần, chàng tự hỏi vì sao chàng lại ngồi dậy như thế này.

Có tiếng cào lên mặt gỗ nghe rõ mồn một ở phía góc phòng.

Tay chân của chàng run rẩy, chàng nhảy xuống giường, đưa tay ấn nút mở sáng chiếc đèn làm việc ban đêm, đặt trên bàn. Không có ánh sáng toả ra. Bóng đèn bị cháy hay dòng điện bị cắt đứt?

Chàng mở hộc bàn đưa tay quờ quạng tìm cây nến.

Trong lúc chàng sờ soạng tìm nến và diêm thì tiếng động tăng lên gấp đôi, gấp ba đến nỗi nghe tưởng chừng như vang dội hết cả căn phòng.

Toàn thân Maax run rẩy, mỗi sợi lông trên thân mình như đứng lên nhưng chàng cũng lấy hết can đảm, tay cầm đèn cây và nhẹ nhàng bước tới phía chiếc rương.

Ngón tay kỳ lạ đó càng dài ra và gõ liên hồi trên nắp rương. Với nhịp điệu dồn dập, tiếng gõ vang ra hết cả mặt rương, có khi cái móng tay bấm tím đỏ lại cào mạnh lên mặt gỗ.

Khi Maax bước lại gần, ngón tay kỳ lạ đó bỗng đứng yên rồi nằm dài theo mép rương. Maax kinh hoàng khi nghĩ rằng ngón tay ma quái đã trông thấy chàng nên mới ngừng hoạt động và ngón tay đó đang nhìn chăm chăm vào chàng.

Và khi Maax đã đứng giữa căn phòng, lạ lùng thay, ngón tay đó gơ lên và hình như đang ra dấu hiệu cho chàng lại gần hơn. Maax quá kinh sợ khi nhớ lại cơn ác mộng chàng vừa trải qua. Lúc này chính chàng không chịu đựng nổi sự sợ hãi đó nữa.

Chàng vẫn bước tới trước, cử chỉ, hành động giống như một người mắc bệnh mộng du.

Sáng sớm hôm sau, hai người phu đổ rác bước theo chủ nhà của Maax vào phòng chàng. Maax đã rời khỏi phòng từ lúc nào, có lẽ chàng đi làm việc, nhưng hai người phu đổ rác đã biết rõ công việc của họ sẽ phải làm.

Chiếc rương được khoá kỹ vẫn nằm ở góc phòng, không có chìa khoá nằm trong ổ khoá.

Bên cạnh rương người ta thấy dấu vết một cây đèn cây đã cháy rụi.

Người chủ nhà tỏ ý không hài lòng. Bà ta lên giọng tỏ ra bức bối:

- Đấy, hành động đó chỉ nhằm đốt nhà người ta. Tôi sẽ nói cho ông Maax biết về sự sơ xuất đó. Quả thật đáng trách.

Hai người phu đổ rác hì hục khiêng chiếc rương không để ý đến lời nói của bà chủ nhà.

Một người than:

- Bộ cái rương này bằng chì hay sao? Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ khiêng một cái rương nặng như thế này.

Bà chủ nhà nói dặn thêm:

- Ấy, cái rương này được làm bằng một loại gỗ rất chắc...

Khi chiếc xe chạy tới ven đò, đúng nơi vứt bỏ những đồ phế thải, một người phu nói:

- Tôi không hiểu vì sao cái thùng cha này lại đem bỏ đi một cái rương đẹp như thế này?

Bạn của anh ta trả lời:

- Tôi thì biết rõ đầu đuôi sự việc. Chẳng là anh chàng mua cái rương này của Jason Kinkle mà Kinkle thì lại chẳng bao giờ kể rõ lai lịch cái rương cho chàng ta biết... Vì lẽ đó, mà chàng ta không muốn

giữ cái rương này trong căn phòng của mình nữa.

- Nhưng lai lịch cái rương đó ra sao? Anh có biết không?

Anh phu đồ rác tự cho mình biết rõ câu chuyện không thèm trả lời cho bạn ngay lúc đó, nhưng khi cái rương đã được đẩy xuống đất chàng mới chậm rãi:

- Cái rương này được đem bán ở tiệm bán đồ cũ. Người chủ của nó trước tiên là Stubberton...

Vừa nói đến đây, người phu đồ rác thứ hai cướp lời:

- Stubberton! Có phải anh chàng bị giết bằng cách bỏ...

- Phải rồi! Bằng cách bị đem nhốt vào rương. Đúng vậy, chính cái rương mà chúng ta vừa mới chở trên xe đó.

Cả hai im lặng một hồi lâu. Họ lại tiếp tục tìm cách xê dịch cái rương lại gần một cái giếng không còn dùng nữa, thành giếng đã bể nát, đáy giếng chưa đầy một thứ nước bẩn.

Người phu đồ rác đưa tay lau mồ hôi đổ giọt trên trán, đoạn nói tiếp:

- Lúc người ta cạy cái rương ra thì xác nạn nhân trông đen, xám xịt lại. Người ta thấy một ngón tay mắc kẹt ở nắp rương, gần nơi ổ khoá - nhưng ngón tay ấy cũng không cứu được mạng sống của nạn nhân.

Nghe bạn kể câu chuyện ma quái đó, người phu đồ rác thứ hai tỏ ra sợ hãi, nói lớn:

- Thôi, phải thủ tiêu nó gấp, cái thứ này chỉ có mang xui xẻo đến cho chúng ta mà thôi!

Người kia đáp nhanh:

- Đồng ý! Giúp tôi một tay mau lên!

Hai người lấy hết sức lực đẩy rương xuống đáy giếng. Cái rương trong phút chốc rút xuống mặt nước đen sì làm tung một ngọn nước lên cao gần miệng giếng...

Một người lên tiếng:

- Thế là yên chuyện! Chúng ta lại được thêm mười đô la!

Nhưng rồi... một sự việc lạ lùng xảy ra. Hai người phu đồ rác không bao giờ hy vọng nhận thêm số tiền mười đô la đó nữa vì kể từ ngày hôm đó Maax bỗng biệt tích, không ai gặp chàng mà cũng không có ai nhắc đến tên chàng nữa.